

מילחמת סימני השאלה

חירום והנחתת מכה מונעת מהירה כדי לשלול מהאויב את היוזמה במיתקפה.

איזה צעדים ננקטו על ידי הגורמי מים המוסמכים כאשר התבהרה סכנת פרוץ המילחמה?

מצב כוננות הוכרז עוד ביום שישי, ערב יום כיפור, אלא שהוא הוכרז מאוחר מדי.

הזנת כוחות קיימים, לשם עיבוי הקווים, נעשתה אף היא, על גיוס המילואים בהיקף נרחב והחלט רק שעות ספורות בטרם החלה המילחמה. באותן שעות גם הוחלט להימנע מהנחתת מכת-מנע כדי לא לשלול מישראל יתרון מדיני. דווקא החלטה אחרונה זו התגלתה כנכונה ביותר, משום שמילא לא היתה משנה דבר במהלך המילחמה והיא עלולה היתה לסכן את תמיכת ארצות-הברית בישראל.

מה האמת בטענה החוזרת ומוש-

אלא שאין כוח בעולם שימנע את הצגת סימני השאלה. המילחמה הזאת כונה עמדה בפניו סימני השאלה. הם נחלתו של כל חייל שלחם בחזית ושל כל אזרח בעורף, כשהחייב לים אשר לחמו בצד מבשרי-הקשר הפתוחים ויודעים להשיב עד כמה מהשאלות יותר מאשר בעורף. כאשר יחזרו החיילים לבתיהם לא יהיה מי שימנע מהם לתמוך תשובות כרוזות וחד-משמעיות לשאלות המטרידות אותם ומי ציקות להם. חובת השבת התשובות והתרת הוויכוח תחופשי היא חיונית לבריאותו הנפשית של עם לוחם. הרבה אנדרות התנפצו כי מילחמה הזאת והרבה מיתוסים התנדפו בה. לחיילים, להם הוענקה הזכות להקריב את עצמם במילחמה, יש גם הזכות לדעת את האמת ותהיה עגומה ומוטענת ככל שתהיה. זהו ניסיון צנוע להציג חלק מהשאלות המנקרות במוחות והמנסרות בחלזי, ולהשיב על חלקן במיסגרת הידיעות שנודעו עד כה והמותרות דפוסם למרות המיגבלות החמורות המוטלות מגבוה.

מעת מפי מנהיגי ישראל, כי נמנעו מנקיטת צעדים דרסטיים לפי עצתה של ממשלת ארצות-הברית, שהבטיחה לפעול להרגעת המצב ולמניעת המילחמה?

זהו ניסיון מובהק לגולל את אשמת היעדר הכוננות על אחרים. האשמה שנידחתה בחוקף על ידי ממשלת ארצות-הברית, גם הניסיון להאשים את האמריקאים ושירותיהם ביון שלהם בהערכה המוסעית של סיכויי פריצת המילחמה, היא התחמקות פחדנית מנשיאה באחריות. איך שלא יהיה, גם ההסברים המסולסים על התערבותה של ארצות-הברית, אין בהם כדי להסביר מתדלים הריי אסון בכוננות המיבצעית בישראל ובאיחור בגיוס המי-

מתי נודע לראשונה למנהיגי ישראל כי המצרים והסורים עומדים לפתוח במיתקפה על ישראל?

סימנים ראשונים לכך שהכוננויות בצבאות מצריים וסוריה בקווי החזית ותנועות הצבא שלהן אינן שיגרתיות. נודעו רק בשעות המאוחרות של יום שישי, ערב יום כיפור. אינדיקציה ברורה כי המילחמה עומדת לפרוץ תוך שעות מיספר וכי היא בלתי נמנעת ניתנה רק ביום שבת בבוקר, תוך פירוש יציאתם הבהולה של יועצים ומומחים סובייטים ברכבת אווירית ממצריים וסוריה.

האם לא היו התראות נוספות או קודמות שהצביעו על כך שהמצרים והסורים עומדים לפתוח במילחמה?

בהחלט היו. אולם הגורמים המופקדים על הערכת ידיעות המודיעין הוורמות באופן שיגרתני, בחרו להתעלם מהן. כמה שסכרו כי הם מבינים יותר טוב

צילו של משבר המור מרחת מעל מדינת-ישראל. זהו צילו של משבר האימוץ. סימני הראשונים החלו לכצבין עוד במהלך המידיה. הממשלה איבדה את האימוץ בעם, הפי תורה בזמן מידע חיוני תוך הנחה שהוא לא ידע כיצד לקבלו ואיך לעבדו. כתוצאה מכך החל תהליך של אוברדן האימוץ בהנהגה המדינית והצבאית, שהוא הרה אסון לגבי עם במי צור ובמילחמה. משבר זה מחריף והולך מאז הפסקת-האש. ניסיון של שטיפת-מוח, של טישטוש ותיקון עובדות ושל יצירת אלוהי מאפיין את כל מעשייה של הצמרת המנהיגה את המדינה, בעודם קוראים לאמצעי התיקן שורת להימנע מוויכוח גלוי נוקב ופומבי כל עוד לא יבש הדם ובטרם נקברו החללים, כשי הם מטיילים איפור המור על הצגת שאלות בלתי נוחות, החלו האחראים לניחוד המילחמה, חלק מראשי-הממשלה גולדה מאיר וכנה ברמטכ"ל דוד אלעזר, לתת את התשובות על השאלות שאסור לשאול אותן.

ומסוגלים להעריך את העובדות יותר מאשר האנשים בשטח.

האם ניתן לראות בהפתעה שפקדה את הממשלה וצה"ל עם פרוץ המילחמה, כישלון של שירותי-המודיעין?

מבחינת ההתראה המוקדמת צריך להפריד בין שני גורמים: המידע המודיעיני וההערכה המודיעינית. ככל שניתן ללמוד היה הכישלון בתחום ההערכה בעיקר, כשי שותפים לו חדרגים הצבאיים והממשלתיים הנוגעים בדבר. כישלון זה נבע מכך שגם בעבר ניתנו התראות דומות על פריצת המילחמה, שלא התממשו. תקהילה המודיעינית מצאה את עצמה במצבו של הרועה שהועיק תכופות את

אנשי כפרו בצעקות, זאבו! זאבו!" וכאשר תקף באמת זאב את העדר לא התייחס עוד איש לאנשקות העורה שלו. **מה הם הצעדים שנשקלו כאשר התברר שהמילחמה עומדת לפרוץ בכל רגע?**

היה צורך לשקול הכרות מצב כוננות ביחידות הסדירות בחזיתות, גיוס מילואים חלקי או כללי, הכרות מצב

ברילב: האם היו הדחות?

דרו וגורודיש: מילחמת שיריון מיושנת

זעירא: כישלון המודיעין